

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Να αποφύγουμε την καταστροφή

Η κυβέρνηση κινδυνεύει να πνιγεί, και μαζί να πνίξει τη χώρα, στις αντιφάσεις της. Ο πρωθυπουργός πήρε την απόφαση για μια συμφωνία με τους εταίρους-δανειστές προκειμένου να αποφύγει την κατάρρευση. Ήταν μια πράξη ευθύνης. Μια μεγάλη μερίδα του κόμματός του είναι αντίθετη σε αυτήν. Υπουργοί προβαίνουν σε εξαγγελίες που την ακυρώνουν

στην πράξη. Τα δημόσια ταμεία είναι άδεια. Οι τράπεζες εξαρτώνται απολύτως από τις αποφάσεις της ΕΚΤ. Η πραγματική οικονομία έχει «παγώσει», χάνοντας κάθε δυναμική που είχε φανεί το τελευταίο τρίμηνο του 2014.

Οι επενδυτές εγκαταλείπουν κάθε σκέψη επένδυσης στη χώρα. Όλα αυτά συνθέτουν ένα εκρηκτικό κλίμα

και μπορούν εύκολα να οδηγήσουν σε ένα ατύχημα. Η Ελλάδα δεν έχει πολλούς υπολογίσιμους συμμάχους στην Ευρωζώνη και η υπομονή των εταίρων-δανειστών εξαντλείται με ραγδαίους ρυθμούς. Εγιναν λάθη από απειρία και εμμονές.

Ο κ. Τσίπρας πρέπει να ξεπεράσει τις εσωτερικές του αντιφάσεις και να ορίσει μια καθαρή ρότα για όλους.

Δεν υπάρχουν περιθώρια για στραβοτιμονιές.

Η υπεύθυνη αντιπολίτευση θα «βάλει πλάτη», σε αντίθεση με όσα συνέβησαν στο παρελθόν. Πρέπει όμως να είναι ξεκάθαρο και καλά προετοιμασμένο το σχέδιο και ο στόχος προκειμένου να «βάλουμε όλοι πλάτη». Προς το παρόν ούτε σχέδιο ούτε στόχο βλέπουμε.

Η ΑΥΓΗ

Η κυβέρνηση προχωράει

Λίγες ημέρες μετά την ενδιάμεση συμφωνία στο Eurogroup η ελληνική κυβέρνηση κινδυνεύει να βρεθεί ξανά υπό καθεστώς πιστωτικής ασφυξίας με πρόσχημα τις χρηματοδοτικές ανάγκες του Μαρτίου. Ανομολόγητος στόχος όσων διακινούν το σενάριο αυτό είναι ότι η χώρα μας πρέπει να υπογράψει ένα νέο Μνημόνιο προκειμένου να μπορέσει να εξυπηρετήσει το μεγάλο δημόσιο χρέος της. Η άποψη αυτή όμως θα είχε κάποια βάση αν ήταν γνωστή η τελική συμφωνία με τους εταίρους - δανειστές τον προσηχό Ιούνιο. Πώς όμως μπορεί να διακινούνται σενάρια νέου δανείου και επώδυνων όρων ενώ ακόμη δεν έχουν ξεκινήσει οι διαπραγματεύσεις και κατά συνέπεια παραμένει άγνωστη η τελική συμφωνία της χώρας μας με τους εταίρους; Και ακόμη πώς είναι δυνατόν οι ίδιοι οι εταίροι να συμφωνούν πριν από μια εβδομάδα στην αλλαγή της ρύθμισης για τα υπέρογκα πρωτογενή πλεονάσματα και τώρα να επιδιώκουν

την πιστωτική της ασφυξία;

Είναι προφανές ότι οι χρηματοδοτικές ανάγκες της χώρας θα εξαρτηθούν από την τελική συμφωνία για τη ρύθμιση του χρέους. Επομένως το κλίμα που καλλιεργείται σχετίζεται μάλλον με την αντίληψη ορισμένων να επιβάλουν από τώρα τους όρους και το πλαίσιο της διαπραγμάτευσης και να αναγκάσουν τη νέα ελληνική κυβέρνηση να μην προχωρήσει στην υλοποίηση των δεσμεύσεών της. Στόχος τους είναι να πλήξουν την αυξημένη αξιοπιστία της και τη στήριξη που της παρέχει ο λαός, με αμείωτη ένταση και μετά τη συμφωνία, παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει. Η κοινή λογική λέει ότι θα ήταν τουλάχιστον άστοχο η Ελλάδα και οι εταίροι, μόλις μια εβδομάδα μετά την υπογραφή της ενδιάμεσης συμφωνίας, να μην μπορέσουν να βρουν μια τεχνική λύση για το πρόβλημα των δόσεων προς το ΔΝΤ.

Την ίδια ώρα πάντως που κάποιοι καλλιεργούν κλίμα πίεσεων υπάρχει και η άλλη πλευρά

αυτή της λογικής. Το γερμανικό περιοδικό «Spiegel» γράφει ότι το ελληνικό πρόβλημα θα διαιωνίζεται όσο δεν γίνεται κούρεμα του χρέους. Ενώ ο νομπελίστας Πολ Κρούγκμαν τονίζει ότι η Ελλάδα έκανε ένα μεγάλο δώρο στην Ευρώπη επειδή «σταμάτησε έναν κύκλο άγριας λιτότητας».

Κόντρα στις πιέσεις και το κλίμα ασφυξίας που καλλιεργούν συντηρητικοί κύκλοι, η ελληνική κυβέρνηση προχωρεί με αποφασιστικότητα στην εφαρμογή του προγράμματός της με σαφές προοδευτικό - κοινωνικό πρόσημο. Ξεκινώντας από τα μέτρα για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης, την προστασία της πρώτης κατοικίας, τη ρύθμιση των κόκκινων δανείων και των 100 δόσεων, στηρίζει έμπρακτα τα θύματα του Μνημονίου. Προχωρεί επίσης στην επαναλειτουργία της ΕΡΤ για να αποκαταστήσει τη δημοκρατική νομιμότητα, που καταπατήθηκε βάνουσα με το μαύρο στους τηλεοπτικούς δέκτες. Η κυβέρνηση προχωράει μπροστά.

ΒΗΜΑ Μαλούκος Γεώργιος Π.

Ετοιμαζόμαστε; Το Βερολίνο ίσως μας σπρώξει στο γκρεμό

Ο Κρούγκμαν το είπε από την πρώτη στιγμή ότι τίποτα δεν λύθηκε στις Βρυξέλλες και ότι το Βερολίνο σπρώχνει την Ελλάδα στο γκρεμό. Δυστυχώς είχε μάλλον δίκιο: ουδείς, και ιδίως η κυβέρνηση, δικαιούται να έχει αυταπάτες γι αυτό. Είναι τόσο προφανές που δεν αξίζει πια ούτε να εξηγήσει κανείς για πολλοστή φορά το πώς και το γιατί μιας πορείας που άλλωστε ξεκίνησε με την ενορχήστρωση ουσιαστικά της πτώσης της προηγούμενης κυβέρνησης, στην οποία τράβηξαν το χαλί με την άρνηση θετικής αξιολόγησης τον Δεκέμβριο. Τώρα, αφού η νέα ελληνική κυβέρνηση γωνιάστηκε ήδη σε μια πρώτη περιοριστική συμφωνία, οι Γερμανοί ανεβάζουν συνεχώς στροφές με πρώτο βιολί πάντα τον υπουργό Σόιμπλε. Σκληραίνουν διαρκώς μια στάση στη λογική «όλα ή τίποτα» - αλλά από τη στιγμή που η νέα κυβέρνηση ανήγαγε σε ακρογωνιαίο λίθο της πολιτικής της, σε «ιερή αγελάδα», το ότι θα βρεθεί οπωσδήποτε λύση, ότι κι αν συμβεί, κάτι τέτοιο ήταν φυσικό, νομοτελεϊακό επακόλουθο. Οι Γερμανοί θα πάνε μέχρι τέλους ότι κι αν λένε ορισμένοι που πιστεύουν ότι θα μας σώσουν οι θεωρίες των παιγνίων και άλλα συναφή. Και θα πάνε ως το τέλος γιατί αυτό ολοκληρώνει την πολιτική τους πολλών πλέον ετών, την οποία ασφαλώς και δεν πρόκειται τώρα να εγκαταλείψουν - είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο από το τι θα γίνει με την Ελλάδα. Συνεπώς, την ώρα που συμβαίνουν όλα αυτά, η κυβέρνηση οφείλει να προετοιμάζει τη χώρα όσο μπορεί καλύτερα για τα χειρότερα δυνατά σενάρια και σε όλα τα επίπεδα που θα χρειαστεί να ενεργοποιηθούν αν τα πράγματα πάνε τελικά σε τέτοια κατεύθυνση. Θα ήταν αδιανόητο να ξεκινά μια πορεία αμφισβήτησης της γερμανικής πολιτικής στην Ευρώπη και να μην περιλαμβάνει και τέτοιου είδους προετοιμασίες σε όλα (όλα!) τα επίπεδα. Συμπέρασμα: η μέχρι χθες αντιπολίτευση είναι σήμερα κυβέρνηση και έχει στα χέρια της τον κρατικό μηχανισμό, ενώ, αντιθέτως, δεν έχει δικαιολογίες για να μην προετοιμάσει όλα όσα οφείλει, φανερά και μυστικά, προκειμένου η Ελλάδα να απορροφήσει όσο το δυνατόν καλύτερα όποιο ενδεχόμενο ισχυρότατο σοκ.

ΤΑ ΝΕΑ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

Η νέα κυβέρνηση δεν θα μπορούσε ασφαλώς να ξεκινήσει παίζοντας τον ρόλο του «καλού παιδιού» στη διαπραγμάτευση με τους δανειστές: ήταν αυτονόητη - λόγω της ψήφου του ελληνικού λαού - η σκληρή στάση του υπουργού Οικονομικών στον μαραθώνιο για την επίτευξη μιας συμφωνίας. Όμως τώρα πια η συμφωνία υπάρχει - επικυρωμένη και από το γερμανικό Κοινοβούλιο με πολύ μεγάλη πλειοψηφία. Τώρα είναι η ώρα της υλοποίησης - αλλά αυτή η υποχρέωση, όπως με καθυστέρηση συνειδητοποιεί η κυβέρνηση, προς το παρόν αφορά μόνο την Ελλάδα. Το «γιατί» είναι απλό: στην έξαψη της πρώτης διαπραγμάτευσης, το οικονομικό επιτελείο δεν μπόρεσε ή δεν θέλησε να δει το μείζον πρόβλημα της εξασφάλισης ρευστότητας για το Δημόσιο κατά το διάστημα ως την αξιολόγηση. Εδωσε επομένως ένα ισχυρότατο χαρτί πίεσης στους δανειστές - οι

οποίοι το αξιοποιούν ασμένως προκειμένου να πιέσουν: όχι μόνο για την υλοποίηση της συμφωνίας, αλλά και του συνόλου των μνημονιακών δεσμεύσεων της χώρας. Είναι προφανές ότι η ρήξη δεν συνιστά σοβαρή επιλογή για την Ελλάδα και τους Έλληνες: θα σήμαινε χρεοκοπία εντός του ευρώ, με ό,τι αυτή συνεπάγεται. Επομένως δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τον ρεαλισμό. Η χώρα να παραμείνει στην ευρωζώνη και να αρχίσει την υλοποίηση της συμφωνίας σε συνεργασία με τους δανειστές. Αμέσως μετά την επίτευξη της συμφωνίας αυτής, η κυβέρνηση έδειξε - τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό - να επιστρέφει στην προεκλογική περίοδο, με στόχο να αποδείξει ότι δεν συμφώνησε σε παράταση του Μνημονίου. Η κυβέρνηση πρέπει να δώσει δείγμα γραφής στην υλοποίηση της συμφωνίας. Η ασάφεια δεν είναι ποτέ δημιουργική!